

DR. JORDI CAMÍ, DIRECTOR DE
LA FUNDACIÓ PASQUAL MARAGALL

“EL REPTA DE L'ALZHEIMER: MENYS CASOS I MENYS DEPENDÈNCIA”

Hi ha esperança per a aquesta malaltia i els avenços aconseguits són notables. No obstant això, és urgent un acostament arriscat i diferent de cara al futur

El Dr. Jordi Camí Morell dirigeix diversos projectes d'investigació de l'Alzheimer i, malgrat la complexitat de la malaltia, es confessa optimista. Per poder avançar, adverteix, es necessita investigació més arriscada i suport tant del sector públic com del privat.

L'Alzheimer és una malaltia silenciosa?

Sí, perquè es detecta quan apareix la simptomatologia i és aleshores quan la malaltia comença tant per a la persona afectada com per a la família. Però llavors ja és irreversible. Estem descobrint que comença molts anys abans i ho fa de forma silenciosa. L'Alzheimer té un recorregut llarg i en les primeres fases no produeix cap dany cognitiu ni físic evident.

Aleshores, actualment, es detecta massa tard?

Es detecta massa tard pel que fa a modificar el curs de la malaltia. Fa molts anys que lluitem per veure com la podem frenar, curar o alentir a partir del moment en què es manifesten els símptomes. Estem convençuts que els medicaments dissenyats recent-

ment, tot i que fracassen quan la malaltia ja presenta símptomes, seran molt útils administrats molt abans.

El nou estudi Alfa busca avançar-se de 15 a 20 anys...

Necessitem saber com comença, com evoluciona, per què s'activa en una persona i no en una altra. L'estudi Alfa (Alzheimer i família), en col·laboració amb l'Obra Social "la Caixa", busca 400 voluntaris per a la detecció precoç de la malaltia. És a dir, aprofundir en la prevenció secundària, quan un ja sap que té moltes possibilitats de desenvolupar la malaltia.

Això tindria enormes conseqüències en el futur...

Només que poguéssim retardar cinc anys l'aparició de simptomatologia tindríem la meitat de casos, i això tindria unes conseqüències directes en els àmbits familiar i socioeconòmic.

L'OMS preveu que l'any 2050 s'hauran quadruplicat els casos.

Actualment, una persona amb Alzheimer necessita un cuidador

“NOMÉS QUE POGUÉSSIM
RETARDAR CINQ ANYS L'APARICIÓ
DE SIMPTOMATOLOGIA,
TINDRIEM LA MEITAT DE CASOS”

a temps complet, ja que no hi ha ni robots ni cases domòtiques. Hem de treballar per reduir aquesta dependència, com passa amb altres discapacitats. L'Alzheimer no n'entén de crisis econòmiques. Amb un coneixement científic que condueixi a menys malalts o a menys dependència, podem canviar una situació que es dirigeix cap a la insostenibilitat.

Es necessita aleshores una investigació arriscada i menys convencional?

Expert en neurociències

Catedràtic de farmacologia de la Universitat Pompeu Fabra, director general del Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona (PRBB) i de la Fundació Pasqual Maragall, el Dr. Jordi Camí (Terrassa, 1952) té a més una important trajectòria en investigació. La seva activitat científica s'ha centrat en el camp de les neurociències, la bibliometria, l'avaluació i la política científica.

Necessitem desafiar les hipòtesis actuals i investigar el perquè de la malaltia. És probable que, com passa amb el càncer, existeixin diversos tipus de detonants. En aquest sentit, qualsevol finançament i investigació és vital i l'Obra Social "la Caixa" és un dels nostres millors suports.

Continua sent l'Alzheimer un estigma?

És una malaltia que encara costa de reconèixer, tot i que aquest fet està canviant en part gràcies a la conscienciació duta a terme

per l'Obra Social "la Caixa" i la Fundació Pasqual Maragall. Encara existeix una taxa elevada de malalts sense diagnosticar. L'Alzheimer és una de les primeres malalties en anys de vida per discapacitat, però, en canvi, és molt baixa en mortalitat.

Quins són els grans reptes del futur?

El gran repte és aconseguir menys casos i menys dependència. És més probable que aconseguim que l'Alzheimer no progressi o que no aparegui,

que no pas que puguem curar la malaltia. Per a nosaltres és una obligació atendre els malalts, donar-los facilitats i cobrir-ne les necessitats.

Hi ha esperança?

Molta, és clar que sí. Estem progressant i el simple fet que avui parlem de prevenció secundària és un gran pas que fa tres anys ni existia. La comunitat científica està convençuda que podem atacar el problema per aquí. Si aconseguim modular la malaltia, estarem davant d'un gir radical.